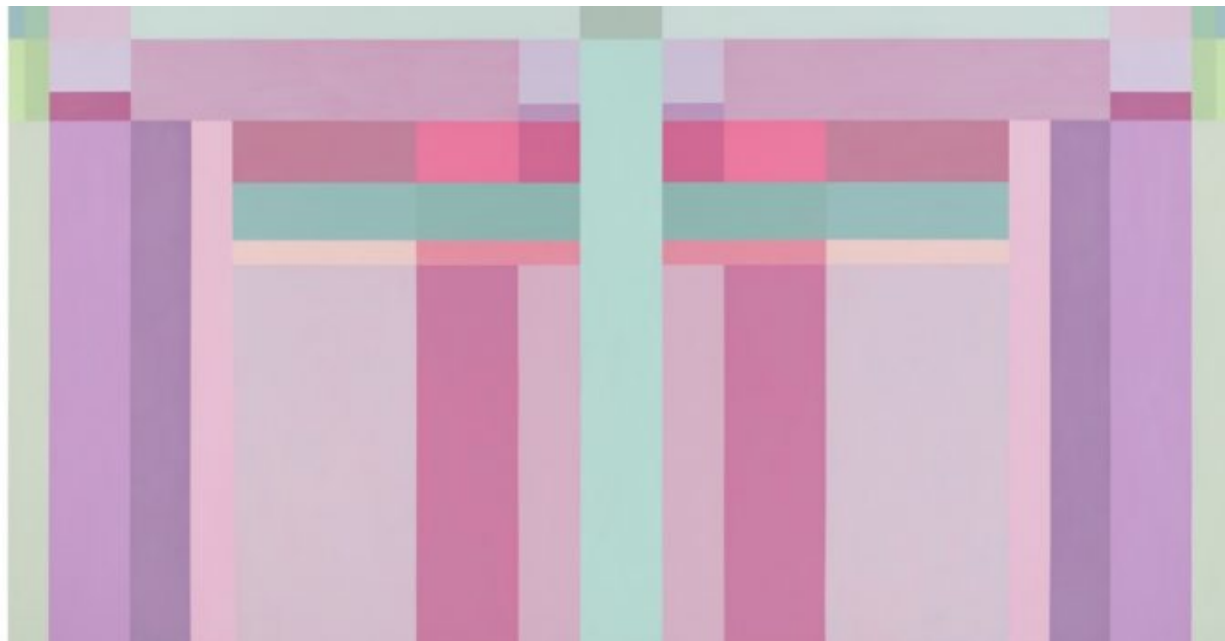

Abstrakt realism hos Söderberg och Mårtensson

konsten.net/abstrakt-realism-hos-soderberg-och-martensson

Spelet mellan ett abstrakt och ett realistiskt bildspråk har varit närvarande länge inom samtidskonsten. Åtminstone sedan 1960-talet har begreppsparet vridits och vänts på, av både svenska konstnärer och internationellt. Även om metoderna skiljer sig åt arbetar både Fredrik Söderberg hos Cecilia Hillström och Per Mårtensson på Elastic Gallery med effektfulla glidningar mellan föreställande och abstraherade bildlager.

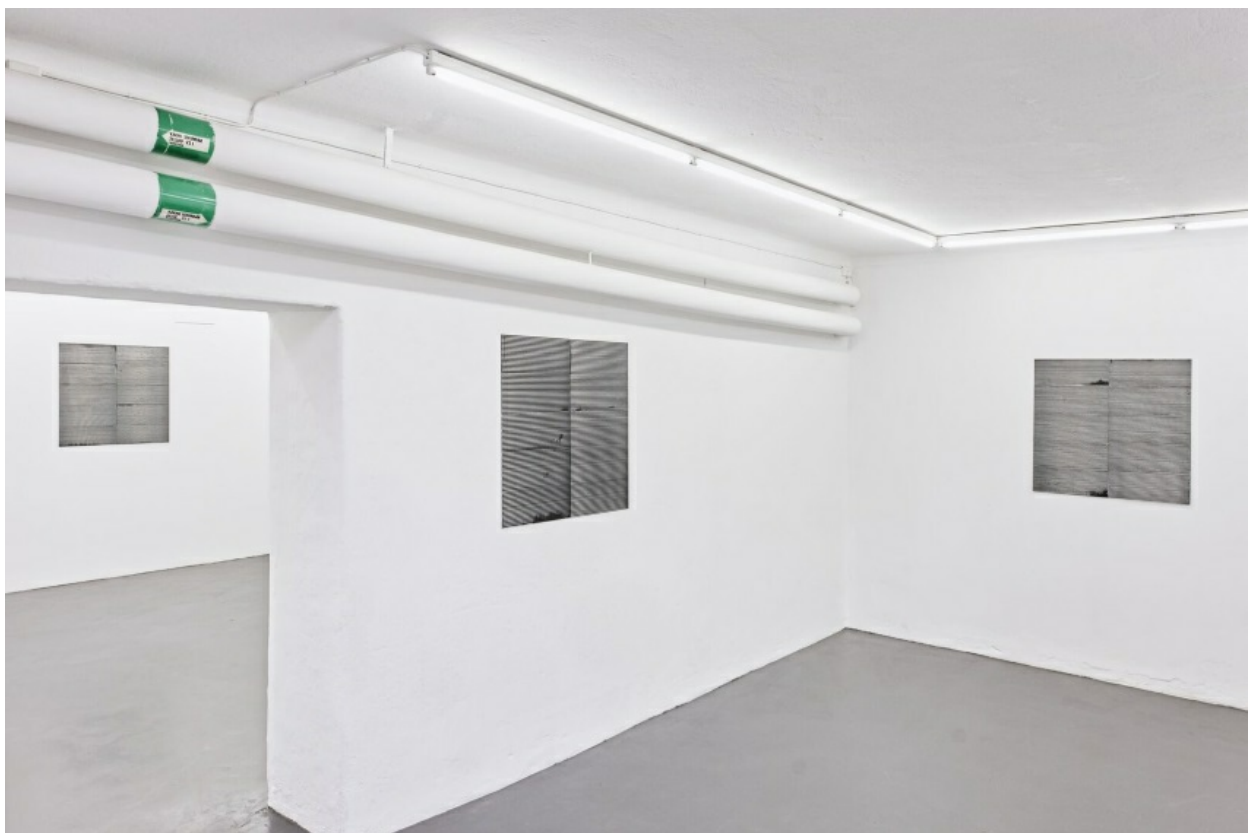
Först blir jag förbryllad av Fredrik Söderbergs utställning (*ovan och överst*). Osäker på hur jag ska förhålla mig till de väsensskilda målningarna som visas? För hur relaterar elegansen i akvarellens våldsamt realistiska scen med blod, spyor och avhuggna huvuden

till de avskalade formerna i de två stora abstrakta målningarna? Hur ser sambandet ut mellan deras symmetriska reduktion och akvarellens fascinerande myller? Vad betyder det att samtidigt möta balans och oordning?

Jag inser dock snart att balansen även finns i akvarellens gytter av kroppar. De olika delarna är åskådligt placerade bredvid varandra, liksom i sin egen rymd. Söderberg har länge målat med en övertygande konsekvens, och så även här. Men vad vill han peka på genom att – på ett så radikalt sätt – bryta upp sitt bildspråk? Det är som om de abstrakta målningarna exponerar en grundstruktur som också finns i akvarellen. En gemensam underbyggnad som kännetecknas av makt och kontroll, över både bildrum och betraktare.

Söderberg har med sina nya verk genomfört en regelrätt expansion av sitt visuella territorium. Och inte mig emot.

Ändå går inte ekvationen ihop helt. Bildbygget läcker – fast på ett konstruktivt sätt. Och det är mycket den helsvarta akvarellens förtjänst (*th*). Den som sprängts in mellan de två abstrakta målningarna. I sammanhanget är det den mest aparta bilden; svårgenomtränglig och högblank håller den utställningen i ett järngrepp.

Per Mårtensson fortsätter att fördjupa sina illusoriska snittytor, vars former ofta är hämtade ur vår urbana miljö. Här visar han verk från tre olika serier: *Escalator* (ovan), *Flipper* (nere th) och *Player* (nere tv). Även om någon av titlarna öppet skvallrar om sitt ursprung, är det inte nödvändigt att söka efter en direkt förebild eller funktion. Mårtenssons verk, som ligger någonstans mellan målning och objekt, blir mer kraftfulla om de får skvalpa runt på egen

hand i bakhuvudet ett tag.

Liksom tidigare har de nya verken en tydlig gestalt som känns bekant på något obestämt sätt. Där någonstans, i en vag igenkänning som är svår att placera, slår Mårtensson in sina visuella kilar. Och de sitter som berget.

Allra starkast är det grafiska linjespelet hos exempelvis *Escalator*, där Mårtensson drar nytta av ett maskinellt utseende som vi också känner igen från annat samtida måleri.

Jag förstår lockelsen i att liksom "framkalla" bilden endast genom att dra med en räfflad spackelspade över den våta färgen. Det ligger en medveten målerisk ekonomi i att med så enkla medel generera en sådan intensitet, komplett med misspass och färgkladd.

Mårtensson använder sorts uppdaterad mix av hantverk och produktion. Han målningar har en systematisk exakthet som kan vara hisnande. Bilderna svävar i rummet, svåra att riktigt fixera med sin flimrande skärpa.

Både Mårtensson och Söderbergs verk erövrar betraktaren – de tar över vår blick – med en självklar medvetenhet. Mårtensson har nästan helt integrerat avbildningen i sin abstraktion, medan Söderberg, än så länge, låter språken existera sida vid sida. Tack vare verkens olikheter visar konstnärerna att detta fortfarande är en produktiv målerisk situation.

Magnus Bons

Fredrik Söderberg, Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43, 14/4-19/5 2018. Foto: Jean-Baptiste Beranger

Per Mårtensson, Elastic Gallery, Ulrikagatan 15, 14/4-12/5 2018. Foto Niklas Hansson